Ч. 230 (11.481). Львів, неділя 14. жовтня 1928. Pocztowa opłata opłacona ryczałtem. Рік LXVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Лет цепеліна й окупована територія.

Берлін, 10. жовтня 1928.

Хто не бачив тріюмфального лету нового велитенського цепеліна, що тими днями відвідував більші німецькі міста, той не в силі уявити собі того ентузіязму, що його викликав серед німців новий чин д-ра Екенера. Але німцям огірчено всенаціональний зрив радости й гордости. Вибираючись у свою першу більшу дорогу, „Граф Цепелін" натрапив у середній Німеччині на бурі й непогоду і був примушений повернути на захід. Пливучи маєстатично над правим берегом Райну, він пролетів теж над обсадженим французами Вісбаденом. Це спричинило французький окупаційний протест перед нім. урядом. Німці у відповідь на це дали річеве вияснення справи.

Одначе немилий факт, що німецький цепелін не має права летіти свобідно над прастарим німецьким містом, пригадав німцям зайвий раз облогу Райну і розбудив серед них тим гарячіше бажання: позбутись уже раз тієї облоги.

Перспективи спасенного союзу з Америкою і Рад. Союзом — це покищо лише політичні фантазії. Але цепелін над Вісбаденом і його заборона — це дійсність. З неї німці роблять нині висновки та починають з французами основні дискусії над можливостями компромісу. Базу для такої дискусії піддав недавно Поанкаре в своїй політичній промові в Шамбері. Та база, як це вже було сказане в „Ділі", передовсім економічна, бо на далекойдучі політичні уступки французи бояться йти.

Ось так зарисовується можливість звільнення Райну та устійнення суми репарацій — два німецькі „здобутки", що за них Німеччина повинна на будуче залишитись у західнім льокарненськім фронті.

В чомуж ті німецькі „здобутки" і в чому антантські „полекші"?

Версальський договір взагалі не встановив докладно суми німецької воєнної контрибуції. Зате подавано головокружні астрономічні числа. Скільки і як мали німці платити, це їм мала цілі десятки, а то й століття диктувати воля побідників. Перед Німеччиною стояла примара вічного економічного рабства. Великим кроком вперед було устійнення суми репарацій — в 1921 р. в Льондоні — на фантастичну суму 132 міліярдів зол. марок. Але цього, окрім хіба одної Америки, нині не в силі заплатити ніяка держава світу, навіть на протязі століть. З того пізнання виріс плян Доза в 1924 р. Тим разом рішено, що Німеччина має платити що-року по 2.500 міліонів зол. марок — але як довго, цього теж тоді не означено. Допускалась загальна цифра 33—45 міліярдів.

Це був ще один крок вперед. Але скоро виявилося, що й цього німці не є в силі платити. В нинішній дискусії, започаткованій Поанкаре, називають суми від 24 до 33 міліярдів. Це означає для німців дуже багато, бо добиваючись ось так до остаточного торгу, вони зможуть обрахувати, коли нарешті звільняться від репарацій і тим самим збільшать свободу своїх рухів.

У додатку дістають ще звільнення смуги Райну, міняючи її покищо на спільну німецько-французьку військову контролю. Це всеж таки приємніще, ніж примус годувати ще протягом цілого ряду літ 80.000 французьких вояків над Райном.

Але на цьому здобутки покищо кінчаться. Тимчасом політичні побажання, як от — справа прилучення Австрії до материка, польський коридор, кольонії і т. д. — все це відходить покищо на дальший плян. У своїм часі і вони наберуть пекучої актуальности, домагаючись настирливо свого вирішення в позитивному для Німеччини дусі.

Зенон Пеленський.

Мораль і облуда.

На маргінесі присуду у скандальному процесі маріявітів у Плоцьку.

(Від нашого кореспондента.)

Варшава, 11. жовтня 1928.

Рівно двацять днів мали польські громадяни чудову нагоду перевірювати: що краще з погляду христіянської етики — бути в чотирьох стінах неморальним, чи зробити собі з моралі заробіткове ремесло, виконуване при допомозі найбільш гидотних засобів. Двацять днів ішов у малому містечку Плоцьку (120 км. вздія Вислою від Варшави) судовий процес голови маріявітської церкви, архієпископа Ковальського за провини, передбачені карним законом. Присуд признав Ковальського винним і покарав його 4 роками дому поправи, зменшеними на основі амнестії до 2 років 8 місяців, з тимчасовим залишенням епископа на волі за кавцією 1000 зол. Однак цей присуд, це річ цілком другорядна. Ми ані не жалїємо Ковальського, однаково, як не раділи би, колиб його звільнено від вини і кари: Ковальський, маріявіти та всі їх діла нам цілком байдужі. Цікавими стали лише ті **методи**, якими весь час процесу послугувалися противники Ковальського і та **атмосфера**, яка витворилася **довкола** тої справи. Байдужою стала навіть сама судова саля, з її актом обвинувачення, підсудним, свідками, оборонцями та публикою, дарма, що вона могла дати першорядний матеріял не тільки авторові перченого роману, але й поважному дослідникові релігійних відносин у сучасній Польщі й психіки сучасного польського громадянства. В світлі того, що діялося цих 20 днів **поза** судовою салею, померк і розгубився сам процес.

В імя моралі поведено проти людини карну розправу. Але одночасно — теж в імя моралі — розпуталася довкола розправи справжня вакханалія. Як Польща довга й широка — за єдиним, мабуть виїмком наших українських сіл — жила вона, дихала й задихалася найбруднішою сензацією. Сторожі польської громадської моралі, польська преса, громи кидала на неморального монаха. Але ці громи прикрашувала у всі трійливі принади найвульгарнішої порнографії. Бо так казала — купецька кальвуляція: під плащиком моралі заробляти на аморальних інстинктах маси гарненький, глухий на всякі проповіди, **гріш**. Очевидно, що трабантом моралі була, як завжди, польська ендеція. Тому теж ціла бібліотека порнографічної літератури ледви чи просякнена таким болотом, яке аж капле з отих 20-ти чисел „Газети Варшавскєй", „АБЦ" та „Вечора Варшавского", органів ультраморальної ендеції. Але бо теж ся цих двацять днів вони (за служебу для моралі) геть скупали свої непсські фінанси. Правда, судова розправа йшла здебільша при зачинених дверях. Але десятки „спеціяльних" кореспондентів варшавської та провінціональної польської преси находили щодня „досить пікантерії", аби щодня підбехтати трохи апетит загалу до пікантерій публичності [illegible] того процесу, [illegible] і [illegible] [illegible] [illegible] маріявітських [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] тих [illegible]

ральних діл, які йому закидали прокураторські свідки, то чи цей монах накоїв більше лиха збірній моралі, чи кампанія, ведена проти нього скаженіючої від облудного обурення преси?!

Очевидно, що суть плоцького процесу далеко не в обороні моралі. Процес був лише наслідком упертої і заїлої нагінки ендецько-клерикальних варшавських газет на чолі з „Газетою Варшавскою", нагінки на **секту** маріявітів, з метою знищення цієї секти. Скандалістика, голошена тими газетами, примусила прокуратуру виточити голові секти Ковальському процес. Таким робом скандалістика була лише тараном, який валив у цілу секту, компромітовану її провідником. Коли згадаємо 116. ст. конституції, яка каже, що „признання нового або непризнаного досіль законно віроісповідання не буде відмовлене релігійним союзам, уких організація, наука й устрій не суперечать прилюдному ладові ані прилюдній моралі", — тоді бачимо, що таран скандалістики у церковній війні справді зброя смертоносна. Додаймо до того аргументи „безпатріотизму" ба „зрадництва" маріявітів, їхні „симпатії" до Москви та Берліна (якже би польські ендеки могли призабути на звязок своїх противників з Москвою і Берліном!), а дістанемо образ цинічного використовування плащика моралі для зведення порахунків, що з моралю нічогісінько спільного не мали.

•

Хтож такі маріявіти? Початок їхньої секти датується від 80 рр. мин. ст. Її основателькою була римо-католицька монахиня Марія Францішка Козловська, яка дістала „обявлення" заснувати класний, спершу тайний, орден. Спірався він на правилах св. Франца з Асижу та був присвячений особливому містично-аскетичному культові св. Марії. В 1900 році приступив до цього тайного ордену священик із Варшави Ян Марія Ковальський. Орден швидко відкрито, але римо-католицькій єрархії не вдалося мирно зліквідувати його. В 1906 році маріявітів остаточно виключено з католицької церкви; у тому-ж році папа Пій X. виклав їх, як відступників, а російський уряд признав маріявітів, як окрему церкву (очевидно, що Росія помагала всякому, хто йшов на ослаблення Риму!). В 1907 р. Ковальський став офіціяльним „генеральним адміністратором ордену маріявітів", а в 1909 р. старокатолицький архієпископ висвятив його в Утрехті на епископа. В рік пізніше послідували дальші висвячення маріявітських монахів у епископи. На ці часи паде теж вибудування великого маріявітського монастиря у Плоцьку, який став осередком їхнього руху. В 1921 році померла Марія Козловська, яку маріявіти признали святою. Сьогодні розпоряджають маріявіти 67 громадами своїх вірних та [illegible] громад, разом із 100000 [illegible] [illegible] церквами, 126 [illegible], 4 [illegible] громадами, 7 [illegible] монастирями, 22 громадами, [illegible] будинками, 20 [illegible], 14 [illegible] [illegible] [illegible], 30 [illegible] [illegible] стернями, 12 педагогічними установами, 25 притулками, 18 лікарськими амбулаторіями, 18 кухнями для бідних, 22 сільськими господарствами, 9 пекарнями і т. д. Монастир у Плоцьку має крім келій для монахів і монахинь та каплиці, власну школу, бурсу для дітей, друкарню, переплетню, пекарні, пральні, фабрику мінеральної води, всілякі ремісничі майстерні і т. д. У маріявітських монастирях живе крім Ковальського, 5 епископів, 51 священиків, 103 монахів, 320 монахинь. Як бачимо, майно маріявітів чимале, а Ковальський виявив себе справді знаменитим організатором.

•

І перед присудом ані на мить ми не сумнівалися, що у монастирі у Плоцьку діялися речі, які, делікатно кажучи, не погоджуються з загально прийнятими поглядами про мораль. Коли плеяда свідків обвинувачення розмалювала просте несамовиті історії, представляючи Ковальського і його оточення, як польського Казанову, Донжуана, чи просто падишаха посеред свого гарему, плеяда свідків оборони рішуче всьому тому заперечувала, малюючи зі свого боку саме прокураторських свідків у найпогащих барвах. Виловити з тої залабаки саму лише чисту правду дуже важко. Не вирішує її теж проголошений сьогодні присуд, від якого присуджений відкликався до вищого суду. Коли міг мати свої тайни святогорський монастир оо. Паулінів у Ченстохові, виявлені щойно аферою Мацоха, коли три роки тому Львів був заскочений вбивством, якого серед темних мурів монастиря оо. Кармелітів серед дуже темних обставин доконав монах Ілен, то чому не моглиб дітися всякі загадочні містерії в монастирі маріявітів?! Одна тут тільки ріжниця: **там** можна було скандал замняти, замазати, затерти й покрити мовчанкою; **тут** навпаки всі пускали, аби скандалістику розмазати, розбовтати й як найголосніше розтрубіти. Тайна цієї ріжниці — це відома правда привілеїв **сильних** та безпомічности **слабих**.

Залишаючи на боці трибунал плоцького світського суду, який судив особу Ковальського, фактом є, що довкола того суду повстали два табори — **сильного** польського нетерпимого ендецького клерикалізму й **слабої** маріявітської секти. Сильні знову побідили. Але ця побіда куплена дорого: ще одним докладом до облуди.

І. Кедрин.

По широкому світі.

На запрошення наплійського уряду до Китаю їде заступник генер. секретаря Ліги Націй, Жозеф Авенол.

Американський уряд [illegible] [illegible] [illegible] до [illegible] про боротьбу з [illegible] [illegible], вироблений в Женеві 1925 р.

Грецький уряд офіціяльно заперечує, що в Греції були випадки чуми.

Югославсько-грецький дружній пакт має бути підписаний на 10 літ.

Мусоліні [illegible] [illegible] редакторів фашистських [illegible] і [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] режиму.

Польща не [illegible] [illegible] [illegible] у [illegible] та Португалії, з [illegible] на [illegible].

Румунія [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible], президент [illegible] [illegible]

Життя кільчить.

(Від нашого постійного кореспондента.)

Луцьк, 11. жовтня 1928.

На святі кооперації в Луцьку.

Гість з Рівного:

— Прочитавши вашу першу статтю в „Ділі" — „Терра інкогніта", — **ми** страшенно обурилися на вас, але тепер починаємо вже розуміти, що всі ми ще занадто мало знаємо волинське життя. Пишіть.

Гість зі Львова (редактор):

— Пишіть, ви нам відкриваєте Волинь; ми так мало її знаємо.

Просто ніяково тепер і братися за перо. Ніколи мені до голови не приходила нескромна думка — ні відкривати Волинь ні підсовувати під неї якусь готову формулу. Навпаки, Волинь робить мені, спостерігачеві-журналістові, такі самі несподіванки, як і пп. адміністраторам та місцевим дівчам-українцям.

Справді, несподіванки.

Згадаймо: доба УНР, доба комуністів і початки польської влади; перші вибори й вибори другі; повна росіїщина в церкві й широка боротьба за українізацію; вчорашня темрява по селах і сьогоднішні вибліски сільських вистав; занепад кооперації і новий її рух; недавні постоли на ногах сільських дівчат і сьогоднішні — лакеровані пантофельки; вчорашні осовілі сільські хлопці з роззявленими ротами й сьогоднішні промовці на кооперативному святі, що викликали захоплення в гостей з Галичини і т. д.

А які ще несподіванки матимемо завтра?

Тому-то я сказав, що Волинь для більшости й своєї і чужої інтелігенції є „Терра інкогніта", та що вони „не розуміють динаміки місцевого українського життя".

Якийсь „Седі" з Волині образився за це на мене й закинув мені в „Україн. Ниві", що нібито я маю сміливість вважати себе найбільшим знавцем Волині.

Неслушний закид! Я лише скромно спостерігаю, як **життя кільчить** та як помиляються ті, які гадали, що це кільчення піде по їхніх штучних, ні на чому неуґрунтованих формулах.

І тільки.

Свято кооперації, яке відбулося 7. ц. м. в Луцьку, знов таки є черговою несподіванкою й для польської влади і для української інтелігенції.

По-перше, це свято перекреслює польську державно-політичну формулу: „українці стійчна маса, матеріял для витвору кресових поляків". Так може кому й здавалося вчора. Але сьогодня — це вже свідома, карна громада. Як глибоко ця двохтисячна маса зорієнтувалася в ситуації! Як інтелігентно застосувалася до неї, щоб не дати в руки тих, що хотіли зірвати свято, ні одного атута! Як гідно тримала горду українську голову, знаючи свою внутрішню моральну силу! Ті, що сподівалися побачити татарську орду, для впорядкування якої потрібно безліч поліції, побачили перед собою глибоко-культурні чигони величезної національної армії.

Ця сільська волинська маса не тільки не дала своїй інтелігенції найменшого приводу почервоніти, але навпаки — дала радість гордо дивитися в вічі тим, що сподівалися побачити „бидло".

А згадана промова молоденького кооператора, а оркестра, а глибоке реагування на таку пєсу, як „Останній сніп", а промови, а широке відчування значіння кооперації і єдинання з братами з Галичини, що знайшло собі вираз у братерському: „слава!".

Свято перекреслило й штучні формули життя деяких українців.

По перше, регіоналістів. Їхні заходи зірвати свято або хоч перешкодити йому в чому-небудь пропали намарно. Маса пройшла повз них погірдливо, але твердою свідомою ходою. Вони відчули, що залишилися за національним бортом і не відважилися навіть чіплятися за нього. Очевидно, зрозуміли, що краще їм бути в позиції „оглашенних". Тяжко, мабуть, залишитися поза рідним народом. І національне почуття притягло декого з них до гурту — на спільну вечерю. А присяжні одинищі-регіоналісти, похнюпившись, тихенько пішли до хат. І, мабуть, довго ще палючим докором звучали в їх душі — й гимн, і заповіт, і могутнє „слава!"...

По-друге, свято перекреслило й нікчемні формулки покутних плітикавів, недобитків верхньої революційної пінки зперед десяти років, які вміють лише руйнувати й не виносять будуючої праці. Вони теж опинилися поза бортом і лише тихцем глипали...

По-третє...

Та вистарчить і цього.

Навязуючи рефлекси кооперативного свята в Луцьку до того, що писав я у попередніх статтях, не можу не додати.

Українська інтелігенція в цілому ще не стала провідником народніх мас, що так нагально пробуджуються і стають до будуючої праці. Не стала провідником тому, що засліплена штучними старими формулками, які маса обминає або відкидає. Інтелігенція ще хитається й вагається, коли пробуджена маса інстинктовно виходить на національно-відрубну дорогу. Хто звертає на манівці, той залишається поза нею.

Маса поривається рости, цвісти й якнайшвидше давати овочі. Тому вона вже відвертається від отаманів і пустих політиканів-словограїв. Вона вже не питається: що ти кажеш, а що робиш? Вона шукає вже не балакунів, а працьовників.

Спостерігається вже й таке явище: селяни починають відвертатися від неробів — своїх політичних однодумців і охоче стають до праці з людьми інших політичних поглядів, оскільки вони щось реальне й корисне роблять.

„Чистий" політик на Волині починає вимирати. А ті, що ще хочуть робити таку „політику", залишаються поза масами. Освіта, попередні політичні титули, колишня пошана — тепер уже не мають реальної ціни, оскільки не підтримуються будуючою працею.

Ось характерна риса динаміки сучасного життя Волині. Ця риса вже виявилася на останніх виборах. Деякі політики національного табору провалилися, бо за ними були лише слова, але не було праці. Ідучи далі цими самими шляхами, вони й тепер провалюють національну роботу. Бажаючи й надалі бути отаманами, стають посміховиськом.

Життя, що так спішно кільчить, вимагає політиків іншого покрою — політики не слів, а праці.

Національний табор повинен звернути на це волинське явище серіозну увагу.

В. Островський.

Орґанізаційний рух.

БОРЩІВЩИНА.

Дня 21-го вересня ц. р. відбулося велике справоздавче віче у **Волківцях**, на якому здав свій посольський звіт сенатор Баранник. Присутніх було понад 2000 осіб з Волковець і з доокружних сіл. Далеко перед селом зустріла сенатора Баранника кінна бандерія в силі 120 їздців а при вході до села була збудована тріумфальна брама і тут населення привитало свого вибранця хлібом та сіллю. В часі віча двох присутніх поліціянтів намагалося перешкаджати як сенаторові Б., так і членові Повітового Комітету д-рові Венгльовському. Віче відбулося, не зважаючи на те, з повним успіхом. Вічевики винесли одноголосно резолюцію, в якій одобрили тактику Українського Соймового Клюбу та програму УНДО.

Велике національне свято.

Посвячення „Народнього Дому" в Ужгороді.

Ужгород, 9. жовтня 1928.

Посвячення „Народнього Дому", що є власністю ужгородської „Просвіти" і звязане з тим торжество відбулося величаво, за що треба подякувати в першу чергу аранжерам д-ру Мих. Бращайкові, проф. Л. Бачинському й іншим. Явилася велика маса народу, особливож молоді, поважно була заступлена й інтелігенція. Свято мало український національний характер, підняло неодного зневіреного на дусі і причинилося безперечно до поширення й поглиблення національної свідомости.

Хід свята такий: Вже в суботу 6. ц. м. в 6-ій год. рано прийшла до Ужгороду орхестра і мішаний хор з Бичкова з жовто-синім прапором. В год. 3.30 попол. тогож дня зачалася перша вистава в кіні „Уранія", що грає в „Народньому Домі". Вечером відбувся прегарний концерт хорів: бичківського (чит. „Просвіти"), перечинського (чит. „Просвіти"), перечинського (т-ва „Січ") й „Руського Національного Хору" з Ужгороду-Цегольні. На цьому концерті деклямував б. пос. Я. Остапчук „Наймичку" Шевченка і „Наймита" Франка, знаменито інтерпретуючи обі поеми. Крім того виступали з солями і дуетами артисти „Руського Театру" в Ужгороді Іваницька та Самойлович.

В неділю (7. ц. м.) в заступстві недужого епископа відправив торжественну Сл. Божу кан. о. д-р Вас. Гаджега. Концелебрантами були посол о. Волошин і проф. о. В. Лар. Церемоніяльну задачу виконав о. Ол. Стойка з повною асистою.

По Сл. Божій двигнувся вулицями Ужгороду величавий похід до „Нар. Дому". Похід пройшов вул. Капітульною, Ракочія, Рашіна, Масариковою площею і площею Корятовича. Похід отвирала кіннота (козаки з жовто-синіми прапорами і сільські бандерії), а дальше йшли дівчата в національних строях, пластуни з Мукачева, школи ужгородські і з околиці й інші. При кінці йшов посадник Ужгороду Кость Грабар і члени Головного Виділу „Просвіти". Замикали похід січовики з Перечина в однострoях. Посол Волошин, о. д-р Гаджега і проф. Д. Попович їхали в середині походу автом, яке прикрашували великі українські прапори, що їх держали пластуни. Підчас походу грала орхестра з Бичкова (дир. Романченко).

Після посвячення виступали з промовами (з бальконy „Нар. Дому"): голова Т-ва „Просвіта" д-р Юлій Брашайко, Мих. Марушак з Бичкова, Федір Ревай і Андрій Тот з Дрвець. З черги відбулася святочна академія в салі кіна.

Академію отворив д-р Ю. Брашайко, витаючи представника краєвого уряду д-ра Еха, польського консуля д-ра Заваковського, представника „Общества Духновича" д-ра Ігора Петрика і представника капітули о. кан. Ол. Стойку. Святочну промову ім. Т-ва „Просвіта" виголосив о. А. Волошин. Після того виголосили привітні промови: посадник міста К. Грабар, пос. Штефан (від аграріїв), дир. „Маслосоюзу" А. Палій (від українських організацій Галичини), інсп. Ревай (від Педагогічного Т-ва в Ужгороді), а дальше промовляли представники читалень „Просвіти" з Берегова, В. Верецьких, Мукачева й ін. Письменні привіти і телеграфічні привіти прислали: губернатор Ролсипал, пос. Нечас, проф. Фр. Тіхи, дир. гим. Алиськевич і богато ін. З Галичини було понад 30 телеграм і всі їх принято гучними оплесками. На академії співав „Руський Нац. Хор" з Ужгороду-Цегольні.

По академії відбувся святочний бенкет, на якому виголошено теж низку промов, а в 6. год. веч. зачалася в міському театрі вистава „Марусі Богуславки". По виставі був у салі „Корони" баль, на якому голова „Просвіти" сердечними словами витав делегатів Галичини сен. Кисілевську і посла Луцького, що на раніше свято спізнилися. Представники Галичини підчеркнули у своїх промовах, що це велике свято в Ужгороді є не лише святом Закарпаття, але й святом усіх українців, де вони не жилиб.

При кінці зазначимо, що ужгородські чехи не взяли в святі демонстративно ніякої участи, виявляючи ось так зайвий раз своє неприхильне відношення до наших емансипаційних змагань навіть на культурно-освітньому полі.

О.

Знаменна постанова.

Що вирішила конференція всіх католицьких епископів Галичини?

Дня 8. ц. м. відбулася в митрополичій палаті у Львові конференція епископів усіх трьох католицьких обрядів Галичини. В конференції, що зібралася на запрошення митр. Шептицького, взяли участь члени нашого епископату: митр. Шептицький, еп. Хомишин, еп. Коциловський, еп. Лакота і як гість епископ канадійських українців Будка, дальше всі римо-кат. епископи з Галичини з виїмкою епископа-суфрагана Роспонда з Кракова ч вірменський архиеп. Теодорович.

Головною точкою нарад була постанова Апостольської Столиці, на основі якої **новоженці, що належать до ріжних католицьких обрядів, не сміють зміняти свого обряду** — хіба за спеціяльним дозволом тоїж Столиці. Відтепер не буде вільно давати шлюбу таким новоженцям, що зломилиб цю постанову.

Учасники конференції рішили згідно, що ця постанова Апостольської Столиці мусить бути перестерігана якнайточніше.

Постанову в цій преважній справі видала Апостольська Столиця наслідком заходів митр. Шептицького. Може тепер нарешті скінчиться та згіршаюча деморалізація, яка мала у нас так часто місце напередодні і в часі шлюбу між т. зв. мішаними подружами.

Ювилей яворівської ґімназії.

Дня 6. і 7. жовтня ц. р. відбулося свято 20-літнього існування української гімназії в Яворові. У суботу в год. 8. рано відправлено Поминальне Богослуження з Панахидою за пок. директорів, учителів, учениць і учеників заведення, як також за пок. його Фундаторів і Добродіїв. У неділю, 7. ц. м. відправлено в Міській Церкві в 9 рано Торж. Богослуження самими бувшими учениками яворівської гімназії „Рідної Школи У. П. Т." в Яворові, тепер священиками. Прекрасну під реторичним оглядом і високопатріотичну проповідь виголосив о. Юрій Кміт. Дуже гарно співав хор б. учеників. Гімназія стояла у порядку за своїм прапором з образом св. Андрія. Пласт утримував лад і перехід середною церкви. В суботу крім громадянства і представників ріжних гром. установ була присутня у Церкві також магістрацька делегація, представники шкіл і інсп. д-р Вол. Левицький. У неділю явилися ще й представники Головної Управи „Рідної Школи У. П. Т." зі Львова в особах голови дир. І. Кокорудза і д-ра О. Макарушки. Крім них явилися та-

ЛІЖКО меснякє на рати 200 зол. На провінцію без поруки. Фабрика Закс, Личаківська 132. 753. 1—12

НА РАТИ ОТОМАНИ 55 зол. КАНАПКИ 55 зол. фотелики до розкладання 45— Фабрика Закс, Личаківська ч. 132. 1-12

ТОЛОЧАЛЬНЯ найвподніших десенів на плюшевих плащах, навіть знищених. Відсвіжування на спеціяльних машинах. Переробковання на модний фасон. Фарбовання футер винських способом. — М. Волянська-Павлюв, Львів, вул. Собіського ч. 12. Тел. 17—04. 270 9—7

кушинський: Спомини з італійського полону. Офіціяльна частина. З діяльности організацій. Хроніка.

Світ Дитини, ч. 10. за жовтень 1928. Рік вид. IX.

Літопис Українського Друку, орган Державної Бібліотеки; щотижн. видання Української Книжки Палати. Ч. 33—34, рік вид. 5-ий.

Morze, organ Ligi Morskiej i Rzecznej; październik 1928 rok, zeszyt 10.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

Присилайте передплату!

Ширіть наш часопис!

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.